

a Venetis Franciscus Michael, qui in castris legati nomine bello interesset. Fuerat etiam aliquanto antea Florentiam missus Bernardus Bembo, qui toto ferme biennio, quo in Hetruria bellatum est, laborantibus sociis publico decreto rerum omnium sollicitus affuit. Hostis interim florentissimis usus copiis, Rencium, Castellinam, Radam, Brojam, Cacchianum, & in Himbriana valle Sabinum montem Florentinis ademit. Tum, quia jam bruma instabat, in Senensem agrum hostis in hyberna concessit. Veneti autem, quia apparebat hostes sub vernum tempus ad Florentinorum opes evertendas aliquanto obnoxius surrecturos, compertum præterea habebant, Christianorum Principum literis Othomani in se arma vel magnis pollicitationibus irritari, suo sociorumque periculo moti, sub exitum hyemis, ut diximus, se gravissimo bello exonerarunt. Verno ejus anni tempore Veneti Carolum Montonium, Brachii filium, cum validissimo equitatu in Hetruriam misere. Sed ille sub primum pene accessum, quum ægrotare cœpisset, non multo post Cortonæ vita decessit. Res igitur ea parte provinciæ Ruberti Malatestæ auspiciis post illius mortem gesta est. Habuit is in armis turmas equitum quinque & triginta: quibus fretus secus Trasimenum ducens, in Perusinos fines tumultuose erupit: hic ignobilibus quibusdam locis oppressis, Perusini (qui ad Caroli adventum ob veterem factionem omnino res novas molituri credebantur) ejus morte audita, etsi per Bernardinum Comitem, illius filium, aliquid postea tentatum est, nihil tamen quod Pontifici formidabile esset, movere sunt ausi. Et jam media ætas erat, quum Rubertus ad montem Sperellum, Perusini agri viculum, adversus Matthæum Campanum, atque urbis Romæ præfectum, Syxti Pontificis nepotem, pene pari equitatu conflixit. Pugnatum utrinque acriter duabus ferme horis; sed primis hostium turmis, quæ extra munitiones confluxerant, profligatis, continuo reliquæ copiarum suorum clade consternatæ, in fugam dilapsæ, ingentem illi victoriam reliquere. Impedimenta omnia, magnaque